

på det senare, har knappast själv förstått att han skulle återge snoddornament, och någon större färdighet som bronsgjutare ägde han ej.

Grundsundasmyleket tillhör med all sannolikhet äldre vikingatid eller tiden närmast dessförinnan. Till oss har det kommit över Finland, dit det med all sannolikhet förts längs inre, nordliga vägar och således ej via Baltikum, som saknar former av detta slag.

Mårten Stenberger

TILLÄGG TILL »BESTÄMNING AV DE BRÄNDA BENEN FRÅN GRAVARNA I HORN»

I anslutning till dr Mobergs i detta häfte införda uppsats om de yngre gravarna på Horn-gravfältet följer nedanstående tillägg till den osteologiska undersökningen av gravinnehållet, som utarbetats efter samma grunder som de i Horn-publikationen ingående tabellerna, där de två följande gravarnas benmaterial icke blivit behandlat. Kolumnbeteckningarna äro desamma som i nämnda arbete.

I	II	III	IV	V	VI	1a	1b	1c	2	3a 3b 3c	4	5	6
Inv. nr 23273 »Gravhögen» »Sahlström B»		3½	mörkt grå- brun	1 bicuspid-o. 2 molarröt- ter, smala rotkanaler	4,2	5,8	—	—	6,0		2,4		Ad.
Inv. nr 23435 grav 220		2½	grå	—	—	4,9	—	—	4,5		—		Ad.

I samlingen från »Gravhögen» äro djurben, företrädesvis av häst och hund, dominerande. Av dessa ha flera delar av extremitetben, skallfragment (t. ex. tänder och käkdelar) samt kotfragment kunnat identifieras. Bestämbara människoben äro däremot få, vilket innebär att de angivna måtten ej ha samma grad av säkerhet som de i övriga gravar erhållna. Likaså är det svårt att garantera säkerheten i bestämningen av antalet individ. I graven har en hel petromastoiddel samt ett fragment av en annan kunnat framletas. Materialet ger icke möjlighet till bedömning av individens kön.

Om grav 220 gäller också att djurbenen äro långt mera framträdande än människoben. Förutom häst och hund ha här flera ben av svin kunnat identifieras. Blott ett litet fragment av mänskligt inneröra har påträffats, kalottdelarna äro få och inga tänder finnas bevarade.

Redan efter en första genomgång av de brända benen från gravarna i Horn stod det klart att de två ovan behandlade jämte n:ris 219 och 224 till sin sammansättning avveko från de övriga.

N. G. Gejvall